

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 132/05-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 5. mája 2005 predbežne prerokoval sťažnosť I. Š., Z., zastúpenej advokátkou JUDr. Z. V., Advokátska kancelária, T., pre namietané porušenie jej základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Zvolen v konaní vedenom pod sp. zn. 7 C 127/00, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť I. Š. o d m i e t a pre neprípustnosť.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 16. marca 2005 doručená sťažnosť (zo 7. marca 2005) I. Š., Z. (ďalej len „sťažovateľka“), zastúpenej advokátkou JUDr. Z. V., Advokátska kancelária, T., pracovisko Z., ktorou namietala porušenie svojho základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Okresného súdu Zvolen (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 7 C 127/00.

Sťažovateľka prostredníctvom splnomocnenej právnej zástupkyne uviedla, že sa žalobou zo 16. júna 2000 domáhala na okresnom súde zrušenia a vyporiadania podielového spoluvlastníctva k nehnuteľnostiam nachádzajúcim sa v katastrálnom území D. M. V dôsledku zbytočných prietáhov v konaní zapríčinených postupom okresného súdu nebolo podľa sťažovateľky v čase podania ústavnej sťažnosti označené konanie právoplatne skončené aj napriek uplynutiu takmer piatich rokov od podania žaloby.

Sťažovateľka žiadala, aby ústavný súd prijal sťažnosť na ďalšie konanie a po prerokovaní v merite veci vyslovil porušenie jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy postupom okresného súdu v označenom konaní, aby prikázal okresnému súde konať v uvedenej veci bez zbytočných prietáhov, aby priznal sťažovateľke primerané finančné zadosťučinenie vo výške 100 000 Sk, ako aj náhradu trov konania pred ústavným súdom.

Na výzvu ústavného súdu z 5. apríla 2005 adresovanú právnej zástupkyňi sťažovateľky s tým, aby v lehote 14 predložila ústavnému súde dôkazy o tom, že sťažovateľka sa pred podaním ústavnej sťažnosti domáhala ochrany svojich práv, porušenie ktorých pred ústavným súdom namieta, vrátane využitia sťažnosti na prietahy v konaní podľa § 17 zákona Slovenskej národnej rady č. 80/1992 Zb. o sídlach a obvodoch súdov Slovenskej republiky, štátnej správe súdov, vybavovaní sťažností a o voľbách prísediacich (zákon o štátnej správe súdov) v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 80/1992 Zb.“), reagovala právna zástupkyňa sťažovateľky podaním z 11. apríla 2005, v ktorom uviedla: „(...) ja osobne a ani moja klientka, sme sa na postup sudkyne doposiaľ nestážovali podľa § 17 z. č. 80/1992 Zb. a ani sa na konkrétnu sudkyňu sťažovať nechceme z úplne praktických dôvodov. (...) Použitie sťažnosti za účelom zrýchlenia konania by sa mi javilo nevhodné a neúčinné.

Sťažnosť je inštitút ktorý mám v mojej praxi a aj z iných zdrojov overený ako najneúčinnjší spôsob a najmenej spôsobilý zdroj dosiahnutia očakávanej nápravy v akomkoľvek konaní vrátane súdneho procesu. (...)

Sťažnosťou, ktorá by aj bola dôvodná ako v danom prípade, by sa dosiahlo to, že by sťažnosť bola vyhodnotená ako dôvodná nadriadeným orgánom. Predsedníčke súdu, teda

tej istej osobe, by bola vec vytknutá a bolo by jej nariadené aby vec sledovala. Pri opakovaných sťažnostiach by vec začal sledovať predseda krajského súdu prostredníctvom svojho podpredsedu, ktorý prakticky poverí týmto sledovaním iného zamestnanca. Pri opakovanej sťažnosti taktiež dôvodnej pre neúčinnosť sťažnosti nižšieho stupňa by iniciatívu prebralo Ministerstvo spravodlivosti, ktoré by začalo vec sledovať prostredníctvom poverenej zodpovednej osoby a táto by potom na podnety sťažovateľa požadovala správy od podriadených súdov a ich funkcionárov, ktorí vec sledujú. (...)“

II.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Z obsahu sťažnosti a z doterajších vyjadrení právnej zástupkyne sťažovateľky vyplýva, že sťažovateľka (pred podaním ústavnej sťažnosti - 16. marca 2005) nepodala sťažnosť podľa § 17 zákona č. 80/1992 Zb.

Podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť nie je prípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal opravné prostriedky alebo iné právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv alebo slobôd účinne poskytuje a na ktorých použitie je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov.

Ústavný súd v prípadoch namietaného porušenia základných práv sťažovateľa v dôsledku zbytočných prietáhov v konaní zapríčinených všeobecným súdom skúma, či sťažovateľ využil právne prostriedky, ktoré mu na ochranu tohto práva do 1. apríla 2005 poskytoval zákon č. 80/1992 Zb. v ustanoveniach § 17 ods. 1 a § 20 až 23 a od 1. apríla 2005 poskytuje zákon č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v ustanoveniach § 62 až 68. Využitie týchto prostriedkov nápravy, ktoré sú podľa názoru ústavného súdu účastníkovi súdneho konania ľahko dostupné, nevyžaduje ústavný súd ako podmienku prijatia sťažnosti na ďalšie konanie, ak z okolností konkrétneho prípadu vyplýva, že uvedenú podmienku sťažovateľ nesplnil z dôvodov hodných osobitného zreteľa (§ 53 ods. 2 zákona o ústavom súde), najmä ak využitie uvedených prostriedkov nápravy nemožno vzhľadom na okolnosti daného prípadu, pokladať za postup umožňujúci dosiahnuť účinnú ochranu základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov (mutatis mutandis uznesenie o predbežnom prerokovaní III. ÚS 241/03).

Sťažovateľka nepodala v súvislosti s namietanými zbytočnými prietáhmi v predmetnom konaní sťažnosť podľa § 17 zákona č. 80/1992 Zb. Ani právna zástupkyňa sťažovateľky neuviedla v podaní z 11. apríla 2005 ohľadne dôvodov nevyčerpania sťažnosti podľa § 17 zákona č. 80/1992 Zb. žiadnu konkrétnu skutočnosť, ktorá by odôvodňovala záver, že uvedenú podmienku nesplnila z dôvodov hodných osobitného zreteľa (existenciu takýchto dôvodov nemožno vyvodit' ani z obsahu sťažnosti), resp. že využitie označeného prostriedku nápravy sťažovateľkou nemožno v danom prípade pokladať za postup umožňujúci dosiahnuť účinnú ochranu jeho základných práv.

Na základe uvedeného a stabilnej judikatúry (IV. ÚS 44/03, IV. ÚS 153/03, III. ÚS 304/04) dospel ústavný súd k záveru, že sťažnosť sťažovateľky nie je prípustná pre nevyčerpanie dostupných a účinných právnych prostriedkov ochrany základných práv a slobôd, a preto po predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde rozhodol o jej odmietnutí pre neprípustnosť (§ 53 ods. 1 v spojení s § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 5. mája 2005